DAVID MOLES - A TREIA TABĂRĂ

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

Aflat la început, DAVID MOLES a reuşit să-şi vadă povestirile publicate m*Asimov's Science Fiction, Polyphony* 2, *Strange Horizons* şi altele. În textul de faţă dezvăluie un melanj de intrigă, spionaj şi conflicte culturale pe o planetă îndepărtată şi cu probleme, o încâlceală de evenimente în care ajută foarte mult să ştii care *sunt* toţi protagoniştii.

Era mai aproape de zori decât de miezul nopţii, când Cicero împinse la o parte perdeaua scurtă, de pânză, a barului. Aduse cu el o rafală de vânt şi ploaie, vântul căldicel, iar ploaia cu gustul ei vegetal, de iaz stătut.

În faţa tejghelei de placaj erau trei scaune cu picior, iar cel din mijloc era ocupat. Cicero îl alese pe cel din stânga şi se lăsă greoi pe el.

– Pe unde-ai umblat? îl întrebă bărbatul de pe scaunul din mijloc. Limba în care se exprimase nu avea mai mult de cincizeci de vorbitori în toată lumea.

Nu-l luă în seamă. Barmanul îi aşeză dinainte o cupă de lemn şi-i turnă trei degete dintr-o tărie tulbure. În timp ce licoarea se limpezea, barmanul aşezăun bol de supă lângă cupă.

Cicero îşi afundă mâna în mantaua de ploaie, murdară de alge, şi împinse pe tejghea câteva monede de zinc.

Celălalt bărbat oftă. Cicero se întinse dincolo de el, apucă o sticlă cu sos picant şi turnă o porţie generoasă în bolul cu supă.

– Am avut o recepţie la facultate, zise. N-am putut scăpa. Amestecă supa cu lingura lungă. Nu puteai alege altă noapte decât prima din anotimpul furtunilor? Toarnă de rupe. Sorbi cu zgomot din lingura scurtă şi adăugă o înghiţitură lacomă din cupă.

– Fir-ar a naibii, Cicero...

– Ce, nu ştii de glumă?

Ţinu în echilibru, cu lingura lungă, o chiftea de peşte şi o examina cu o privire critică înainte de a o băga în gură.

– Am fost urmărit, adăugă el, cu gura plină. Nu mi-a fosl uşor să-i pierd pe drum.

– Negustori? întrebă celălalt, încruntându-se. -Poftim?

Cicero înghiți şi puse lingurajos.

– Bineînțeles că n-au fost negustorii. Chiar crezi că ar fo-losi oameni? Poate drone sau mai ştiu eu ce.

– Ai dreptate, zise celălalt, calmându-se.

– Ce-i cu tine? Că au fost Specialii sau Imperiul Secret, nu mai contează, i-am lăsat în urmă înainte să fi ieşit din Cartier. Strict local.

Marius oftă şi bătu darabana în tejghea ca să atragă atenția barmanului. Acum era rândul lui Cicero să aştepte nerăbdător, în timp ce barmanul lăsă pe tejghea un alt bol şi reumplu ambele cupe. În cele din urmă, Cicero dădu din umeri şi reveni la supă.

– A fost o recepție, binevoi el să explice, înfulecând o altă porție de peşte. La Cancelarie. Pentru proaspătul profesor Semard de Optică Inaplicabilă. Am avut o mică discuție cu el despre eterul luminescent.

– Asta-i minunat. Tu trebuia să predai economie politică, nu fizică.

– Predau ce naiba-mi place mie, spuse Cicero, pe un ton blând. Rămase un moment tăcut, sorbind din licoare. După o vreme, ridică privirile.

– Că tot veni vorba de negustori, începu el. Au fost astăzi pe la Universitate. Doi dintre ei, adulmecând prin apropierea bibliotecii.

– Ce căutau?

– Habar n-am, dar nu-mi place. Nici măcar nu purtau haine locale. Nu ştiu ce-au crezut bibliotecarii că erau.

– Ascultă, Cicero, Galen se tot gândeşte să plece acasă.

– Şi să lase Salome negustorilor? Vino cu altceva.

– Vorbesc serios. În Organizație este un consens că ar fi lucrul cel mai înțelept.

Cicero lăsă cupajos.

– Mi se rupe mie de consens.

Aşteptă ca Marius să mai spună ceva, iar când văzu că nu scoate nici un cuvânt vorbi el:

– Ce-ai de gând să faci? Marius oftă.

– Nu ştiu. Cred c-o să aştept până se vor hotărî. Cicero privea în jos, jucându-se cu cupa. Rămaseră amândoi tăcuți o vreme.

– Marius, dacă ne întoarcem, o să ne pară rău că am lăsat în urmă pe cineva?

– O mulțime de oameni. Întreaga mişcare a muncitorilor, pentru început.

Privi spre Cicero şi-i văzu expresia de pe față.

– Oh, zise el. Clătină din cap. Nu, nu la aşa ceva mă refeream.

Cicero oftă.

– Eşti cam cu spatele în corzi, nu? întrebă Marius.

– Cred că da, răspunse Cicero.

Prinse primul tren cu direcția est pentru a se întoarce în Cartierul Universității. Vagoanele erau aproape pustii; singurii pa sageri din vagonul lui Cicero erau doi funcționari orăşeneşti din schimbul doi, letargici, strecurându-se înapoi la familiile lor din suburbii, după ce-şi băuseră leafa pe o săptămână.

Dintr-odată, se simți foarte singur. N-ar fi trebuit să fie sin-gur. Undeva, sus, erau cele două nave ale Comunității Organizației, *Echitate şi Solidaritate:* la bordul lor se aflau analişti şi computere, rețeaua QT, care-i lega de birourile Organizației din Urizen şi Zoa, iar prin intermediul lor de restul coloniei şi de întreaga Comunitate. Una dintre facțiunile mici, însă active din cadrul Comunității, îşi pusese chiar acum ochii pe lumea aceasta, pe continent, pe oraş, poate chiar şi pe Cicero însuşi.

Trecu de cartierele de barăci de lângă docuri şi de scheletele macaralelor acoperite de rugină de la marginea apei şi se înscrise pe Podul Vechii Republici, lung şi cu deschidere mare. Pentru o clipă, norii se împrăştiară; pe partea stângă se întindea gol cu apa verde-cenuşie, înspumată, cu verdele-închis al mării dinspre larg, iar la dreapta se afla Basia, strălucitoare şi mizerabilă, cu frunzişul tropical învăluind totul, de la casele de lemn ale săracilor, până la turnurile de oțel aurit ale Oraşului.

În Basia trăiau un milion de oameni. Alți o sută de milioane erau împrăştiați prin Salome. Lucrând, dormind, rugându-se. Furând. Omorându-se unii pe alții, cu cuțite, gloanțe, condiții proaste de igienă şi politică fiscală agresivă. Făcând dragoste.

– Futu-i, spuse Cicero cu glas tare, facându-l pe unul dintre funcționarii adormiți să pufnească şi să-i arunce o privire.

Se întreba cine dintre cercetători, experți şi pretinşi savanți înțelegea cu adevărat ce faceau. Bănuia că foarte puțini. Le cădea foarte bine să vorbească despre greutatea istoriei, despre complexitatea tot mai mare şi de consecințele pe termen lung, despre schimbările graduale, făcute la vremea potrivită, când nu se

confruntaseră niciodată cu oamenii a căror viată era dată peste cap prin deciziile lor, nu-i văzuseră la față şi nu-i priviseră drept în ochi.

Le era foarte laîndemână să sugereze ca Organizația să abandoneze Salome în mâna negustorilor.

Să-i sugereze s-o abandoneze pe Thalia.

Trenul ajunse la capătul podului şi începu urcuşul îndelung printre dealurile înverzite de pe partea cealaltă a golfului, iar ploaia se porni din nou.

Cicero inspiră dintr-odată adânc şi expiră încet.

– Futu-i, zise el din nou. Eu rămân.

Aşteptă în umbra porții zăvorâte a Colegiului Palmer, până când supraveghetorul universității străbătu cărarea, oprindu-se la fiecare câțiva paşi pentru a răscoli cu bastonul lung printre lujerii bambuşilor cățărători, care năpădiseră zidurile roşii ale colegiului Graces, străvechiul rival al Universității Palmer. Zi-durile rezistaseră la vremea lor focului, revoltelor şi războiului, însă după o generație de pace nu mai fuseserăîncercate de alte violențe, în afară de încleştarea anuală cu Palmer. Iar acum, că Graces devenise un colegiu pentru fete, nu mai era nici măcar asta; singurele provocări aruncate de studenții din anii terminali de la Palmer se desfăşurau la scară pur individuală. Când supraveghetorul dispăru din câmpul său vizual, Cicero se uită în sus şi-njos pe cărare, îşi trase gluga şi mâ-necile şi se avântă în vegetația umedă. Aşa cum descoperiseră generații întregi de studenți chiulangii - iar supraveghetorii o ştiau prea bine - bambusul era suficient de tare încât să suporte cățăratul unei persoane, iar frunzele destul de dese ca să ascundă pe oricine.

Cinci ani petrecuți în mediul cu gravitație scăzută de pe Salome nu-i ajutaseră cu nimic musculatura, însă ajunse imediat sus, apoi o luă pe acoperişul de țiglă până la Casa Labriola, unde coborî la balconul dinspre curte de la etajul al treilea.

Îşi dădu taşca jos, se opri o clipă să-şi aranjeze hainele şi să dea jos frunzele ude prinse în păr şi bătu la prima uşă care-i ieşi în cale.

După o vreme, o slujnică adormită veni să-i deschidă.

– Bună dimineața, Leah. Domnişoara Touray primeşte vizitatori astăzi?

Servitoarea îşi clătină capul în sus şi-n jos.

– Pe dumneavoastră vă va primi, sunt convinsă, glăsui ea. A stat trează toată noaptea, cu cărțile ei. Ar fi un act de milostenie, domnule, dacă ați putea-o

convinge să-şi închidă ochii măcar un minut înainte de a intra în capelă.

– Am să văd ce pot face.

Studenta-vedetă de la Graces era, de fapt, scufundată în cărțile ei până peste cap. Masa peste care era aplecată Thalia Xanthe Touray-Laurion era ticsită de cărți, câte patru-cinci una peste alta, iar acolo unde nu se aflau cărți, erau împrăştiate hârtii. Când pătrunse în încăpere, ea-şi împinse scaunul înapoi şi-şi dădu la o parte părul de pe ochi.

– Cicero! exclamă ea. Cât e ceasul?

– E joi, răspunse el sărutând-o. Ziua a şaizeci şi opta din vară, deşi se pare că sezonul furtunilor a venit mai devreme.

Deschise taşca şi scoase la iveală un mic pachet învelit în hârtie.

– Pentru tine, spuse, aşezându-l pe masă. Doar cremă de fructe. Mă tem că greva de la docuri ne-a lăsat fără ciocolată.

Ea-i aruncă o privire semnificativă, iar el îşi reformulă răspunsul.

– E ora şase.

– Ora şase, zise ea, revenind cu privirea asupra cărților şi hârtiilor ei. Am nevoie de o pauză.

Se ridică şi se întinse.

– Ştiai că numerele reale nu pot fi numărate? făcu ea, răsucindu-se brusc.

Cicero îşi încreți fruntea.

– Nu ştiam. Sau ştiam?

Găsi cafetiera şi o răsturnă deasupra unui coş de hârtii ca să-i golească filtrul.

– La asta ai lucrat toată noaptea?

– Da, recunoscu, dar e adevărat şi pot dovedi asta! Cicero umplu cafetiera din ulciorul de lângă pat şi o puse pe arzător.

– Şi ce-i cu lucrarea aia de statistică pentru Boite? zise, încer-când să aprindă gazul.

– Oh, aia... făcu Thalia, răscolind printre cărți şi hârtii şi scoțând la iveală un carnet de eseuri, galben ca un canar. Le-am făcut. Ieri, la amiază.

Înşfăcă un pateu.

– Doamne, ce foame mi-e.

Gazul se aprinse. Cicero se întoarse de la arzător şi luă carnetul. *Cuantificarea explicită a efectelor subiective de dinaintea distribuțiilor: o alternativă*

la estimarea duratei maxime. Scrisul Thaliei era auster, trădând o mulțime de lecții de caligrafie, dar şi evidenta ei nerăbdare.

– E foarte bun eseul, zise, întorcând paginile. Deşi e mult prea avansat pentru Boite.

Şi nu doar pentru Boite, se gândi. Avusese de-a face cu ceva asemănător pe vremuri, în Ahania, la Istoria Matematicii, dar, de fapt, era mult prea avansat şi pentru el. Răsfoi paginile până la final.

– Bineînteles că numerele reale nu sunt cuantificabile, rosti el absent, în timp ce citea, deşi proiectul de peste noapte al Thaliei nu avea de-a face cu eseul. Pentru orice secvență cuantificabilă a lor, poți construi o serie de intervale stabilite, care converg spre un număr absent din secvență.

Mai întoarse câtevapagini şi, cândîşi ridicăprivirea, o văzu pe Thalia holbându-se la el.

– Cicero, am petrecut întreaga noapte dovedind exact asta şi nu cred că a mai făcut cineva aşa ceva. Eşti profesor de *economie.* De unde ți-a venit asta?

– Habar n-am, dădu el din umeri. Probabil că am citit-o pe undeva. Mănâncă-ți pateul, se sleieşte.

Se servi şi el cu unul.

– Vorbesc serios, continuă Thalia. Eşti foarte inteligent şi te iubesc mult, dar nu eşti un geniu.

– E-n ordine, tu eşti geniul, şi o sărută. Ştiai că noul profesor Semard afirmă că viteza luminii în vid este constantă, indiferent de viteza relativă a sursei şi observatorului?

– Da, i-am citit lucrarea. Am vrut să-i scriu despre asta; distanța şi timpul ar trebui să varieze în funcție de deplasarea observatorului, ca să poată funcționa aşa. Nu mai încerca să mă distragi.

Cicero scoase un oftat. Nu pe Thalia încerca s-o distragă, ci chiar pe el. Se uită prin încăpere după un loc unde să se aşeze şi, în cele din urmă, luă loc la marginea patului. Aşternutul i se părea în acel moment extrem de tentant, deşi era după modelul auster şi virtuos preferat de aristocrații din Travalle şi Thyatira - un strat subțire de bumbac întins peste suprafața tare de lemn.

Ar fi vrut să ia mâna Thaliei şi s-o tragă la el, să se ghemuiască lângă ea, cu păturile trase până peste cap, să adoarmă acolo întru veşnicie, ca îndrăgostiții fermecați din basme, fără să le mai pese de profesori şi colegii, revoluționari şi

negutători aventurieri. Nici de navele aflate pe orbită, invizibile şi amenințătoare.

Se mulțumi să spună:

– Thalia, dacă va trebui să plec, mă însoțeşti?

– Unde să pleci? În insule? În Port-St.-Paul? Port-St.-Paul era capitala uneia dintre coloniile insulare Travalle şi se presupunea că de acolo era Cicero. Şase mii de kilometri de ocean furtunos despărțeau insula de Basia, suficient ca Universității să-i fie imposibil să verifice documentele falsificate, destul cât să acopere orice nepotriviri din povestea lui.

Petrecuse cei trei ani subiectivi ai călătoriei de pe Zoa cu o febră uşoară, constantă, pe când nanomaşinile medicale îl modelau, transformându-l într-un insular Roka, de la ADN, grupă de sânge, culoarea pielii, la conturul pomeților şi tex-tura părului. Chipul pe care-l văzuse în oglindă îi mai semăna destul de bine, iar acum se obişnuise cu diferențele: nasul mai turtit, părul mai degrabă creț decât buclat, pielea nu mai era bleumarin, ci de un castaniu nuanțat, care putea dezvălui paloarea sau roşeața. Totul fusese făcut în aşa fel încât pe Travallese n-ar fi părut străin, ci mai degrabă exotic. Dar exis-tau destule elemente ca să-l transforme pe Cicero într-un obiect al curiozității celor din jur şi, ocazional, țintă a abuzurilor, însă aproape că nici nu-i păsa de asta.

Nu, îl îngrijora ce s-ar întâmpla de ar fi descoperită relația lui cu Thalia. Nu era vorba doar de un scandal, în unele cer-curi era o ofensă pedepsită prin linşaj.

Scutură din cap.

– Nu contează.

Hotărârea lui se clătinase pentru o clipă, însă luase deja de-cizia cu mult timp în urmă. Dacă ar mai fi ajuns vreodată în lumea unde se născuse, asta n-ar mai fi însemnat că se întor-sese la casa pe care o părăsise. Familia lui, prietenii din copilărie - în afară de cei puțini plecați în călătorii asemănătoare -, cu toții îşi duseseră viața şi muriseră în timp ce el navigase printre stele, iar şansele de a-i mai vedea pe cei câțiva plecați în expediții erau extrem de mici. Fusese alegerea făcută de el; pentru Thalia şi ai ei, deşi încă nu-i întâlnise. Nu-i putea cere să facă aceeaşi alegere pentru el.

Thalia veni şi se aşeză lângă el.

– Când termin facultatea, te iau cu mine pe Thyatina. Îl vom face pe tata să ne asigure locuri permanente în Scetis Imperial.

Cicero zâmbi.

– Şi ce va spune maică-ta?

– Se va face lividă, dar n-ar fi ceva nou. Tata se va ataşa de tine.

Atunci îi luă mâna şi o trase spre el.

– Vom schimba lumea, murmură ea, ai să vezi.

Când Thalia plecă la capelă, Cicero părăsi Colegiul Graces în acelaşi mod în care pătrunsese acolo. Participă şi el la slujba de la capelă, însă la Palmer. Îşi ținu orele şi fu ori preaîngăduitor cu studenții care veniseră la el, ori prea sever, ori amândouă. Redacta o scrisoare necrutătoare, destinată editorului celui mai important ziar financiar din oraş, şi una mult mai conciliantă, pentru principala revistă economică din Thyatira.

Se duse chiar şi la biblioteca centrală şi petrecu o vreme în Rotonda de Lectură, ascultând cum cădea ploaia pe acoperişul plumbuit, clănțănitul lifturilor mecanice şi şuieratul pneumatic al tuburilor de comandă. Avea doar o idee vagă despre cum ar trebui să trateze cu negustorii, însă afacerile lor cu Universitatea fie că se încheiaseră, fie că erau ocupați în altă parte, pentru că nu se mai arătă nici unul dintre ei.

Cicero plecă încărcat de frustrări, dar şi uşurat, într-o oa-recare măsură; n-avea nici o idee despre ce-ar fi trebuit să le spună. Se întoarse în apartamentul lui, apoi rămase cufundat în contemplație pentru un timp, privind cum apa ploii se strecura printre crăpăturile dintre geamuri şi ramele fe restrei, prost îmbinate.

„Ce-am de gând să fac?" se întrebă.

Nava lui Cicero, *Echitate,* fusese ce-a de-a doua care ajunsese la Salome, venind dinspre Comunitate. *Solidaritate* sosise prima, pregătind terenul pentru misiune, adunând, înregistrând şi transmițând informații în cel mai deplin secret, pentru ca Organizația să poată pune la cale cel mai bun plan de a readuce colonia pierdută înapoi în sânul civilizației umane. *Echitate,* ur-mând cealaltă navă la o distantă de douăzeci de ani, îi adusese pe adevărații misionari: specialişti precum Cicero, antrenați să se mişte în societatea de pe Salome precum peştii în apă.

Echitate petrecuse în sistemul Jokanaan mai puțin de doi ani, când stațiile de observare ale misiunii depistaseră nava negustorilor, aflată la jumătate de an-lumină distanță, decelerând în spațiul necunoscut. Din arhivele Erei de Aur şi puținele şoapte ale comunicațiilor radio, Comunitatea ştia că omenirea se răspândise, cândva, mult mai departe de spațiul pe care-l explorase ea; precum

oricare altă misiune a Organizației, cea de pe Salome ştia că existau şanse să întâlnească adversari veniți din altă parte, însă nu se prea aşteptaseră la aşa ceva. Iar dacă tot se întâmpla asta, presupuseră că va fi o civilizație diferită de Comunitate.

Avură nevoie de ceva timp până să se acomodeze cu adevărul. În vreme ce Cicero se adâncea tot mai mult în civilizația sa adoptivă, neacordându-i navei aflate pe drum mai multă importanță decât dacă s-ar fi aflat de partea cealaltă a Comunității, lingviştii Organizației schimbau informații despre limbile moarte cu nou-veniții, încercând să priceapă frazele paradoxale precum *proprietate intelectuală sau drepturi de exploatare.* Nava nou-veniților avea un nume fără noimă, *Cerere elastică;* organizația pe care o reprezenta părea să fie ceva intitulat *Marginal, societate comercială.* Pentru întreaga lor civilizație foloseau notiunea de *asociatie,* care semăna bine cu *comunitate,* însă im-plica diferențe tulburătoare de nuanță.

Chiar şi atunci când ciudata obsesie pentru comerț a nou-veniților le adusese porecla de *negustori,* iar unii dintre omologii lui Cicero din Comunitate - experți în economia dezvoltării - începuseră să-şi manifeste îngrijorările, nici birourile Organizației, nici misiunea de pe Salome nu luaseră aceste nelinişti foarte în serios. Pur şi simplu, nu păreaposibil ca principiile care se aplicau planetelor izolate, scufundate în sărăcie, precum Salome, cu companii pe acțiuni şi imperiile coloniale bazate pe motorul cu aburi, să se aplice şi unei civilizații interstelare.

Apoi misiunea comercială a Marginalilor aterizase la Basia, capitala celui mai mare dintre aceste imperii, şi-şi anunțase prezența statului Travallese, iar Organizația - şi misiunea de pe Salome în special - trebuiră deodată să ia foarte în serios aceste îngrijorări.

Pentru Cicero salvarea oamenilor de pe Salome de ei înşişi însemna şi că Organizația îi va salva de negustori. Abandonarea unei întregi planete, pentru a fi înghițită de o civilizație atât de disfuncțională, care propaga ideea de proprietate prin spațiul interstelar, nu era ceva demn de luat în considerare.

Lui Cicero nu-i trecuse niciodată prin cap că Organizația ar putea decide că problema era, pur şi simplu, prea complexă pentru a putea fi gestionată.

Iar dacă era prea complicată pentru Organizație, se întreba unde-l aducea asta. „Ce-aş putea face eu singur?"

Ridică blocnotesul cu eseul Thaliei şi răsfoi încet paginile, nu atât să-l înţeleagă, cât să urmărească forma cuvintelor.

Cu misiunea Organizaţiei anulată, Thalia şi restul oamenilor de pe Salome rămâneau lipsiţi de şanse. Cicero simţea că trebuia să facă el ceva, nu mai era nimeni altcineva.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. Ciocănitul se repetă apoi, cum stătea neclintit, auzi un zornăit de chei.

Se ridică să răspundă şi-l găsi pe portarul colegiului cu chei universală deja pregătită. Cu el era şi Bătrânul Profesor Alier, însuşi Rectorul de la Palmer. Lângă Alier se afla un bărbat solid, de vârstă mijlocie, cu o pălărie rotundă şi o pelerină neagră, demodată de cel puţin zece ani, urmaţi de doi poliţişti orăşeneşti, în uniformă.

– Profesore Alier, zise Cicero, binevoitor, în timp ce rectorul şi bărbatul cu pălărie rotundă păşiră înăuntru. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Este ceva al naibii de neplăcut, răspunse Alier. Colegiul te-a creditat cu o încredere netărmurită, iar tu ai ales o cale foarte ciudată de a o răsplăti.

Se întoarse spre bărbatul cu pălărie neagră.

– Sper că nu vei amesteca numele colegiului în afacerea asta. Mintea lui Cicero lucra cu febrilitate. Nu putea fi faptul că legătura lui cu Thalia fusese descoperită de Colegiu, aceasta ar fi fost o chestiune disciplinară, care trebuia rezolvată de Universitate sau, în cel mai rău caz, de „cavalerii" deghizaţi ai Imperiului Secret, nu de poliţia oficială. Deşi cursurile sale erau cu siguranţă subversive, se îndoia că vreunul dintre duşmanii săi de la facultatea de economie ar fi luat treburile atât de în serios încât să pună să fie arestat. Pe de altă parte, activitatea lui Marius era direct conspirativă, iar dacă autorităţile fuseseră cumva la curent cu legăturile lui Cicero cu ele, în mod sigur voiau să discute cu el despre asta. Însă nu credea că aşa ceva era posibil.

Nu, negustorii făcuseră prima mutare, şi se foloseau de statul Travallese; era singura explicaţie posibilă.

Cicero era rareori în contact cu *Echitate, Solidaritate* şi restul misiunii Organizaţiei. Pentru cazuri urgente, avea un simplu telefon vocal, implantat în spatele urechii sale drepte. Spera să mai funcţioneze; nu-l mai folosise niciodată după antrenament.

Îşi mişcă maxilarul pentru a-l activa. Prin os trecu o vibraţie de răspuns.

„Necazuri", rosti el subvocal.

Bărbatul cu pălărie rotundă avea un accent tipic pentru cei de pe palierul de jos al clasei de mijloc din Oraş.

– Ne vom da toată silința, domnule, îi spuse lui Alier, adăugând pe un ton măsurat. Nu mă deranjează să vă spun că, în majoritatea cazurilor de acest fel, evităm neplăcerile unui proces.

– Proces? făcu Cicero. Despre ce naiba tot vorbiți aici? Se întoarse spre Rector.

– Profesore, cine sunt aceşti oameni?

– Nu fă pe prostul, zise Alier. Acest domn de aici, domnul...? Se uită spre bărbat şi, cum nu fu rostit nici un nume, îşi drese glasul şi reîncepu:

– Acest domn de aici face parte din Poliția Specială. Ei par să fie convinşi că i-ai putea ajuta într-o anchetă.

– De fapt, îi spuse vesel Specialul lui Cicero, credem că sunteți vinovat de spionaj, rebeliune, conspirație...

Se aplecă spre el, iar tonul său deveni şi mai încrezător.

– Precum şi de alte fapte pe care sperăm să le identificăm până la sfârşitul zilei.

Un murmur din ureche îl distrase pe Cicero.

„Sunt negustorii?"

Se aşteptase să fie vreunul dintre băieții de la comunicații, însă era Livia, Căpitanul *Echității* şi adjunctul comandantului misiunii Organizației.

„Numai ei trebuie să fie, îi răspunse el. Până acum, numai localnici", adăugă.

Incercă să-şi mascheze comunicarea tuşind.

„Uite ce-i, zise ea, pe aici avem propriile noastre probleme."

– Trebuie să fie o greşeală, spuse cu glas tare. Pentru Livia adăugă:

„Sunt pe cale să fiu arestat."

„Du-i de nas cât poți. Când vom şti unde te duc, vom găsi o cale să te scoatem de acolo."

Corect, se gândi Cicero. Să-i duci de nas. Cum naiba să fac asta? Specialul dădu din cap.

– Mă tem că noi nu facem asemenea greşeli, domnule. Făcu semn din cap către unul dintre polițiştii în uniformă, iar acesta scoase o pereche de cătuşe,

apoi se întoarse spre Cicero.

– Am să vi le pun, dacă nu vă supărați.

Cicero privi în jos şi văzu că încă mai avea în mână *Cuantificările explicite.*

– Mă supăr *eu,* se auzi o voce din balcon.

Cicero se uită într-acolo şi-o văzu pe Thalia urcând pe scări, iar inima i se opri. Ea intră şi i se adresă direct lui Alier.

– Acesta-i eseul meu, scris pentru profesorul Boite, domnule. L-am rugat pe domnul doctor Cicero să mă sfătuiască în unele puncte.

Rectorul clipi.

– Domnişoara... Touray, nu-i aşa?

Cicero privi cum pe fața profesorului alunecau simțăminte contradictorii; iritare, stânjeneală şi, evident, teama că ar fi putut-o supăra pe una dintre cele mai bogate şi influente stu-dente ale Universității. Alier se întoarse spre bărbatul de la Poliția Specială.

– Desigur, nu este necesar ca eseul domnişoarei Touray să fie confiscat ca probă, spuse el.

– Iată, interveni Cicero întinzându-i Thaliei eseul. Privirile li se întâlniră şi degetele li se atinseră în treacăt, iar stăpânirea de sine a lui Cicero se clătină. Cu degetele tremurând în urma atingerii, lăsă încet carnetul. Îşi drese glasul şi spuse:

– Sunt sigur că toate astea - făcu un semn din cap către polițişti - se vor lămuri repede. Ne vedem vineri, la ora obişnuită.

– Bine, făcu Rectorul. Acum poți să pleci, copilă. Thalia dădu din cap şi, aruncându-i lui Cicero o privire peste umăr, se întoarse să plece.

– Un moment, vă rog... Domnişoară Touray, făcu Specialul, aşezându-i-se în cale. Nu cumva, sunteți... scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o parcurse rapid, domnişoara Thalia *Xanthe* Touray, Touray-Laurion, nu-i aşa?

Pronunța numele thyatiraniene mult mai bine decat s-ar fi aşteptat Cicero. Thalia dădu din cap fără un cuvânt. Specialul zâmbi.

– Ei, asta înseamnă că avem puțin noroc, zise el. Două păsări dintr-o lovitură, după cum ați putea spune. Îi întinse Rectorului foaia de hârtie şi-i spuse Thaliei: Am un mandat de arestare şi pe numele dumneavoastră.

„Futu-i", se gândi Cicero.

Se răsuci spre polițistul cu cătuşele şi cu podul palmei drepte îl lovi atât de

tare la rădăcina nasului încât gâtul omului se frânse. Celălalt polițist înjură şi se aruncă înainte, trântindu-l pe Rector. Cicero îl lovi în stomac şi-l trimise înapoi, în brațele portarului.

– Fugi, apucă el să spună, întorcându-se spre Thalia. Şi atunci, ceva îl lovi cu putere în ceafă.

Thalia privi cum Cicero se prăbuşea la podea. Aproape că nici nu-l văzuse mişcându-se pe bărbatul cu pălărie rotundă. Acesta se aplecă deasupra lui Cicero şi expiră încet printre buzele strânse.

– A fost cât pe ce, spuse, fără să se adrese cuiva anume, îşi masă pumnul. Polițistul supraviețuitor vomita în pragul uşii.

– Ofițer, rosti către el cu asprime, dacă ți-ai revenit, mi-ai face o mare favoare arestând-o pe domnişoară.

Se întoarse spre Rector, care rămăsese cu spatele lipit de perete şi cu ochii holbați de groază.

– O ceaşcă de ceai vă va face bine, domnule. Puteți pleca - avem situația sub control.

– Da, făcu Alier, nesigur. Da, am să... lăsă propoziția în aer, mutându-şi privirile de la Cicero, care încă mai respira, la polițistul mort şi înapoi.

Pe când celălalt polițist culegea de jos cătuşele şi se îndreptă spre Thalia, bărbatul cu pălărie rotundă îl luă pe Alier de braț şi-l împinse uşor spre pragul uşii.

– Dacă mă gândesc mai bine, ar fi mai nimerit un păhărel de whisky.

Arătând spre portar adăugă:

– Oferiți-i şi lui unul.

– Bine v-ați gândit, domnule, zise portarul.

Bărbatul se uită după ei până dispărură pe scări în jos. Când sunetul paşilor nu se mai auzi, se întoarse şi îngenunche între cele două trupuri, punând mâna în dosul urechii stângi a lui Cicero pentru a-i verifica pulsul. Se părea că nu-l simțea şi atunci îi întoarse capul pentru a verifica şi în spatele celeilalte urechi; spre oroarea Thaliei, se scotoci în interiorul hainei şi scoase un briceag.

– *Ce faceți?* întrebă ea, când bărbatul introduse lama îngustă sub piele, iar un fir de sânge întunecat se adună în tăietură.

Se zbătu în strânsoarea polițistului, iar bărbatul cu pălărie rotundă îşi ridică privirile, pironind-o cu o căutătură înghețată.

– Calmati-vă, domnişoară. Acum sunteti martor. N-ati dori să deveniți suspect.

Reveni la ceea ce începuse, inspectând pata roşiatică, şi extrase o picătură aurie, nu mai mare decât unghia de la degetul mic al Thaliei. Iată, făcu el. Scoase o batistă din buzunarul lui Cicero şi-o folosi ca să-şi curețe briceagul, pe care-l închise apoi şi-l băgă în interiorul hainei, după care apăsă cu batista pe rană. Asta ar trebui să fie destul.

Se ridică în picioare, ținând picătura aurită la lumină.

– Ce-i... Începu Thalia.

— Şşşş... făcu el, ridicând o mână.

Thalia auzi un bâzâit discret, ca o voce depărtată, dintr-o comunicație radio recepționată din întâmplare. Suna furioasă şi îngrijorată.

– Există unii care ar da şi un regat să pună aşa ceva sub microscop, o lămuri bărbatul, lăsând picătura să cadă pe gresie. Însă prețul plătit dacă-i lăsăm pe alții să tragă cu urechea este mult mai mare.

Şi zdrobi picătura aurită sub călcâi.

– Atacarea unui ofițer, opunere de rezistență la arestare şi omucidere voluntară, anunță Specialul, intrând în încăpere. Ştiam eu că vom găsi o cale să-ți extindem pomelnicul de acuzații, profesore, însă nu m-am aşteptat să ne dai o mână de ajutor.

– Nu sunt profesor, zise Cicero.

De sub bandajul aplicat peste urechea dreaptă se scurgea un firişor de sânge, lucru foarte agasant.

Crimă. Simți din nou pocnetul osului frânt transmițându-i-se de-a lungul brațului la şocul impactului. Omucidere voluntară.

Avea impresia că se aflau în aripa veche a închisorii Alicata: pereți şi podea de piatră, o uşă de oțel cu un geam de se-curitate, astfel ca paznicul de afară să poată vedea în celulă şi să intervină dacă Cicero devenea violent. Pericolul să se întâmple asta era extrem de redus. De la încheieturile mâinii porneau lanțuri groase, treceau prin inelele fixate în podea şi ajungeau la glezne, încrucişându-se sub scaunul greu, de lemn, pe care şedea. Se putea mişca puțin pe loc, însă nimic altceva.

– Ei bine, n-aş putea spune că eşti *spion,* nu? zise Specialul. Momentan, prefera să stea în picioare şi privea pe hol, prin gemuleț.

– Şi mă îndoiesc foarte tare că Alexander Cicero este numele tău real.

– Dar nici spion nu sunt, făcu Cicero. Sunt lector asistent la economie.

Specialul îşi întoarse capul spre el.

– Ceea ce eşti tu, profesore, mai rămâne încă să stabilim. Se aplecă în față şi se propti cu pumnii pe masă.

– Nu încerca să ne convingi că eşti inocent. Ai abandonat orice acoperire de acest gen când l-ai ucis pe polițist.

– Atunci împuşcați-mă, zise Cicero. De ce v-aş mai spune altceva?

Specialul zâmbi şi se ridică.

– Oh, doar n-o să te împuşcăm. Eşti mult prea valoros ca s-o facem. Nu, cred că o te tinem în viată.

Se deplasă în jurul mesei, până în spatele lui Cicero, şi se aplecă asupra lui.

– E posibil s-o ținem tot aşa săptămâni la rând, zise el cu glas blând, şoptind în urechea teafară a lui Cicero. Avem câțiva specialişti foarte pricepuți la asta.

Cicero se răsuci pe scaun ca să-l poată vedea pe Special, măcar cu coada ochiului.

– De ce nu-mi spui ce vreți?

– Ce vreau eu? făcu Specialul.

Se deplasă de partea cealaltă a mesei şi se aplecă, privindu-l pe Cicero drept în ochi.

– Ceea ce *vreau,* profesore, dacă tot eşti aşa de amabil să întrebi, este ca tu şi ceilalti asemenea tie să vă întoarceti de unde ați venit.

– Vrei să spui Port-St.-Paul? zise Cicero. Pentru că... N-apucă să vadă lovitura abătându-se asupra lui. Îl izbi puțin mai jos de urechea rănită şi-i azvârli capul într-o parte. Durerea era copleşitoare, însă reuşi să audă glasul Specialului, aplecai spre el:

– Vezi, profesore. Până acum am purtat o mască. Am lucrat cu Imperiul Secret. Am văzut un insular spânzurat doar pentru că-i facuse un compliment soției unui negustor de peşte despre rochia ei, iar eu am ținut de frânghie.

Îl apucă pe Cicero de păr şi-i trase capul pe spate, iar chipul său, schimonosit de furie, îi ocupă întregul câmp vizual.

– Însă, mai degrabă, l-aş fi lăsat pe maimuțoiul ăla de plajă, sodomit şi plin

de ură s-o aibă şi pe scumpa *mea* fiică decât să te las pe tine să-ți faci de cap cu țara mea.

Îi dădu drumul.

– Cel puțin, insularul era om.

Lovitura îl făcuse pe Cicero să-şi muşte limba. Îşi răsuci capul într-o parte şi scuipă sânge.

– Sunt la fel de uman ca şi tine, zise şi regretă asta instantaneu.

Specialul scoase un hohot scurt, lipsit de veselie.

– Imitația-i foarte reuşită, trebuie să le recunosc acest merit oamenilor voştri. Trase celălalt scaun şi se aşeză, studiind chi-pul lui Cicero. Văd că acuzațiile nu te-au surprins, spuse el cu un zâmbet subțire.

Cicero-şi închise ochii. Da, fusese o prostie; trebuia să-şi fi ținut gura.

Totuşi, se gândi, mai bine ăştia decât negustorii. Nu mai era o altă cale decât înainte. Inspiră adânc şi apoi expiră. Îşi deschise ochii şi spuse:

– Suntem umani şi suntem aici să vă ajutăm. Specialul pufni.

– Asta faci acum? Tu şi prietenii tăi? Scoase un dosar şi-l deschise.

– Philip Marius, citi cu glas tare. De profesie maşinist. Acu-zat de constituire de grup ilegal, spionaj industrial şi sabotaj.

Întoarse pagina.

– David Solon. De profesie jurnalist. Acuzat de trădare, sub-minarea statului, incitare şi calomnie. Jeanne Megaera, soră medicală: spionaj, comportament indecent, *vitriolare,* prostituție şi tentativă de crimă. Cyrus Mus…

Specialul îi mai citi de pe listă încă şase nume. Se părea că statul dispunea de catalogul complet al agenților Organizației în Travalle şi coloniile sale. Cicero presupunea că negustorii le dăduseră numele. Spera că măcar unii dintre ei reuşiseră să scape necapturați.

– Şi iată-te şi pe tine, profesore, încheie Specialul. N-am pretenția că înțeleg exact de ce te consideră vinovat Consiliul Consilierilor Economici, însă din moment ce ți-ai semnat propria condamnare la moarte de două sau trei ori deja, în această după-amiază, cred că problema este, pardon de expresie, teoretică.

Închise dosarul.

– Interesantă noțiunea de *ajutor* pe care v-ați însuşit-o voi, profesore, adăugă.

– N-am spus că suntem aici să vă ajutăm pe *voi,* spuse

Cicero. Specialul îi dărui o privire admirativă.

– Punct marcat, spuse el. Atunci pe cine? Pe insulari? Lumea interlopă?

– Pe nepoții voştri, răspunse Cicero. Şi pe stră-strănepoții voştri.

Specialul pufni.

– Şi asta numai aşa, de buni la suflet ce sunteți.

– Spune-i cum vrei, răspunse Cicero.

– Câtă noblețe. Nepoții mei nu ți-au cerut ajutorul. Nici nu au nevoie de el.

– Ori ajutorul nostru, ori al negustorilor.

– Negustorii?

– Marginalii, zise Cicero. Ştii despre cine vorbesc.

– Oh, da, făcu Specialul. Ilustra Corporație Marginală cu Răspundere Limitată. Concurenții voştri. Acum că au sosit, sunteți gata să jucați cinstit cu noi, aşa-i?

Cicero deschise gura să spună ceva, însă Specialul i-o reteză, vorbind cu un accent de prin zonele rău famate din port:

– Mai dă-mi o şansă, şefu', pân' mă dau şi io pă brazdă. Scutură din cap, adăugând cu propriul său accent:

– De câte ori pe zi crezi că aude un polițai asta, profesore? A fost o încercare isteață, însă-i mult prea târziu.

Se ridică şi bătu în geam. Gardianul de afară se uită în celula şi apoi deschise uşa.

– Haina mea, spuse Specialul. Şi pălăria.

– Da, domnule.

În timp ce gardianul îi aducea Specialului lucrurile, Cicero glăsui din nou:

– Crezi că *Marginala* va juca cinstit? Or să vă înfulece de vii. Specialul îşi luă haina şi pălăria din mâinile gardianului. Cu haina înfăşurată pe braț, se întoarse spre Cicero şi spuse:

– Ce ciudat, profesore. Exact asta spun şi ei despre *voi.* Uşa se închise, iar Cicero se trânti pe scaun. În gură simțea numai gustul sângelui şi al eşecului.

Cel puțin, îşi spuse, nu Thalia era cea care zăcea aici. N-ar fi tratat-o aşa. Era, probabil, în drum spre casă.

– Sunt cetățean al Thyatirei, spuse ea înainte ca bărbatul să fi avut timp să ia loc. Cer să vorbesc cu înaltul Comisar.

Specialul se întinse tacticos şi o pălmui peste față. Thalia îngheță, prea

şocată să-şi mai ducă mâna la obraz. Bărbatul îşi scoase pălăria.

– Lasă-mă acum cu mofturile astea, domnişoară, zise el cu o voce blândă. Ştim foarte bine cine sunteţi; ştim chiar şi că sunteţi verişoara Inaltului Comisar. Va afla despre toate astea la timpul potrivit.

Bărbatul se aplecă înainte.

– Problema, domnişoară, este despre ce *altcevava* mai afla? Ridică din sprâncene, aşteptând-o să înceapă să vorbească.

Cum ea nu spuse nimic, el zâmbi uşor şi se aşeză. Scoase un dosar şi rămase o vreme tăcut, răsfoindu-1.

– Va trebui să afle, de exemplu, că eşti târfa unui insular? sugeră privind spre ea.

Thalia nu lăsă să i se citească nimic pe figură. Nu o puteau şantaja cu ameninţarea că o vor spune familiei. Vărul Milos ştiadeja, de la Serviciul Secret al Ambasadei. Singuraproblemă era mama Thaliei, iar pentru *această* confruntare se pregătise de multă vreme.

Specialul constată că lovitura nu avusese efectul scontat.

– Ei, atunci, spuse el, nu-mi rămâne decât să presupun că acesta-i un scandal controlabil. Câteva vorbe nu vor suna decât ca o dojana... probabil că ar azvârli cauza emancipării femeii cu vreo douăzeci de ani înapoi, dacă ajung prin ziare...

Clătină din cap cu tristeţe.

– Oh, iar băieţaşul-profesor al tău va atârna în ştreang pen-tru asta, bineînţeles. Faptul că o fată de aristocrat se distrează puţin prin alcov, asta nu înseamnă nici pe departe sfârşitul lumii, nu?

Thalia nu răspunse.

– Dar ce-ar fi dacă *este* sfârşitul lumii? zise Specialul. Aşteptă, studiind-o cu o privire neclintită.

– Ce vrei să spui? făcu ea în cele din urmă. Specialul surâse.

– Sunt om destul de citit, domnişoară, spuse el, deşi mă aştept să n-o arăt, nu sunt ca şi cei din cercul tău. Citesc mai mult reviste. D-alea ieftine. Lecturi cam sub nivelul tău, aş spune. Însă mi s-a spus că eşti interesată de ştiinţe, aşa că poate te pricepi la astea: *întâmplări cu aeronave, Povestiri radio. Uluitorul.*

Thalia nu mai citise *întâmplări cu Aeronave* de pe la unsprezece ani. Unul dintre şoferii ei obişnuia să le cumpere prin oraş şi să-i strecoare Thaliei

exemplarele lui, când termina de citit.

– Anul trecut au publicat un serial în *Uluitorul,* continuă Specialul. Nu ştiu dacă l-ai urmărit. Era intitulat *Oamenii mascați din Naaman.*

– Monştri de pe alte planete, care-şi puteau modifica forma, făcu Thalia. Gunoi senzaționalist.

Specialul îi acordă un zâmbet abia schițat.

– De unde-i profesoraşul tău? Thalia îl fixă cu privirea.

– Nu trebuie să-ți spun eu.

– Oh, dar ştiu de unde *pretinde* că este, domnişoară. Işi consultă datele din dosar şi citi cu voce tare: Port-St.-Paul, Chatrangul de Est, Arhipelagul Roka. Sperasem să fie mai cinstit măcar cu tine.

Ea nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Dacă te aştepți să-ți spun că este vreun Naamanit Mascat, atunci eşti mai prost decât pari.

– Nu-s la fel de deştept ca tine, domnişoară, zise Specialul, clar nici prost nu sunt. Ştiu că nu-i din Naaman. Zâmbi. Este de undeva mult mai departe *de-atât.*

Thalia începuse să râdă din nou, însă se opri după ce văzu fața Specialului. Expresia lui uşor amuzată nu se schimbase.

– Vorbeşti serios!

Specialul deschise dosarul. Extrase o fotografie puternic granulată, împingând-o peste masă, spre Thalia, ca s-o poată examina.

– Sper că-i recunoşti pe Dr. Rosmer şi pe Senatorul Ora-dour-Monatte. Însă pe ăştia doi i-ai mai văzut până acum?

Fotografia înfățişa treptele din fața Rotondei de Lectură a Bibliotecii Universității. Pe trepte erau patru bărbați: primul pe care-l recunoscu era unul dintre bibliotecarii şefi, altul, po-litician din Travallese, însă ceilalti doi...

Trăsăturile lor erau ciudate, străine. Erau scunzi şi solizi, mai vânjoşi decât Cicero. Amândoi aveau un păr straniu, deschis la culoare; culoarea era imposibil de distins în fotografie, însă Thalia nu credea că era albul vârstei înaintate. Unul dintre ei, îşi dădu ea seama după un moment, era femeie; nu pricepuse mai înainte pentru că erau îmbrăcați aproape identic, pantaloni strâmți, de culoare închisă, şi haine încheiate până la gât, o croială cum nu mai văzuse până atunci. Nici unul nu purta pălărie, iar părul femeii era chiar mai scurt decât al

bărbatului.

Thalia dădu din cap în tăcere.

– Nu? făcu Specialul. Asta-i ceva încurajator. Cel din stânga... se aplecă înainte şi ciocăni cu degetul în fotografic, își spune Alien Macleane. Pe femeie o cheamă Bernadette Parker. Pronunță cu grijă numele străine..

– Cine sunt?

Specialul se trase înapoi. Problema nu este cine sunt ei, domnişoară, ci de unde au venit. Ultimul lor port de escala se află la douăzeci de ani-lumină.

Uimirea Thaliei se reflecta din plin.

– Un an-lumină este... Începu Specialul.

– Ştiu ce este un an-lumină. E nebunie curată. Specialul ridică din umeri.

– Nu pretind că ştiu cum au făcut-o, domnişoară, urmă el Dar sunt aici.

– De ce? Ce vor aici?

– Asta-i o altă chestiune demnă de discutat. Ei afirmă că sunt interesati de schimburi comerciale. Nu aur sau haine, ori peşte sărat, care, sunt convins că deja ai realizat, nu merită costurile de transport. Nu, vor *cunoaştere,* artă, muzică, învățământ, literatură.

– Nici asta nu acoperă cheltuielile de transport, glăsui Thalia.

– Aveți iarăşi dreptate, domnişoară. Intenția domnului Macleane şi a domnişoarei Parker, precum şi a prietenilor lor care-şi spun „Marginala", de la Corporația Marginală cu Răspundere Limitată, ar fi să pună la punct un fel semafor interstelar, ori radiotelefon, care să conecteze Salome cu... cu stelele, presupun, sau cu orice altceva ştiu ei. Zâmbi. Noi le trimitem nişte înregistrări deteriorate ale Reuniunii Filarmonice, iar ei ne dau planurile pentru construirea de nave spațiale.

– Asta nu prea sună a învoială cinstită, făcu Thalia. Specialul se bătu pe-o parte a nasului.

– Ştiți cum face bani Compania Arhipelagului, domnişoară? Obişnuiau să cumpere lână, fontă şi cherestea din insule şi le vindeau aici, în Basia; de aici cumpărau țesături şi unelte de oțel şi câte şi mai câte, pe care le vindeau în insule. Bineînțeles, încă mai fac asta din când în când, însă acum cincizeci de ani unul dintre factorii de decizie întreprinzători din cadrul Companiei şi-a dat seama că era mai ieftin să construiască oțelării şi fabrici, chiar aici, în insule. Acum, majoritatea mărfurilor vândute de Companie în insule sunt fabricate acolo, în

oțelăriile Companiei şi uzinele Companiei, din lâna furnizată de turmele Companiei, cu minereu de fier extras din minele Companiei, iar ceea ce aduc înapoi în Basia sunt, în majoritatea cazurilor, banii.

– Atunci înseamnă că nu vor să ne vândă numai planuri pen-tru navele spațiale, remarcă Thalia. Nici n-am şti ce să facem cu ele, la fel cum nici triburile din Deşertul de Est n-ar şti ce să facă cu planurile de construire a unei locomotive cu abur. Ca să înțelegem acele planuri, am avea nevoie de anumite cunoştințe şi capacitatea inginerească. Ne-ar putea învăța şi asta...

– Pentru un anumit preț, domnişoară, spuse Specialul. Părea să creadă că ea nu-i înțelesese punctul de vedere.

– Pentru cât ar putea suporta piața.

– Ştiu, făcu Thalia. *Am studiat* economia, nu uita.

– Nici măcar o clipă, domnişoară. Dar vezi unde duce asta? Fiind singura sursă de informații de acest tip, nu există nici o limită la stabilirea prețului. Peste un secol, aceşti oameni ar putea deține controlul a jumătate din lumea noastră, aşa cum şi Compania controlează jumătate din Arhipelag.

– În decurs de un secol, *aceşti* oameni îşi vor fi vândut, probabil, acțiunile şi se vor fi retras din afaceri, dar înțeleg ce spui. E o nebunie, adăuga ea clătinând din cap. Chiar dacă este cu totul adevărat, doar nu crezi că Dr. Cicero este unul din ei.

Asta ar explica multe, stranietatea lui greu de identificat, indiferenta lui fată de conventii, modul în care combina noțiunile cele mai ezoterice cu ignoranța lui privind lucrurile dintre cele mai banale. Deşi pentru Thalia era o problemă să şi-l imagineze pe Cicero ca pe un extraterestru, ideea că el ar fi putut fi un colonizator avar i se părea ridicolă.

Specialul se ridică. Rămase tăcut pentru un moment, facând câțiva paşi înainte şi înapoi, uitându-se pe coridor.

– Expediția Marginalilor a sosit aici cam acum trei ani, începu el. S-au dus direct la Senat şi s-au anunțat, au explicat de unde veneau şi ce propuneri aveau pentru noi. Evident, Se-natul a cerut dovezi. Ne-au arătat o grămadă de dispozitive şi fleacuri, însă Senatul, de fapt, senatorul Oradour-Monatte, cel pe care l-ai văzut în fotografie, a vrut mai mult, să guste puțin din această cunoaştere pe care voiau să ne-o vândă. „Spuneți-mi ceva", le-a zis. „Ceva ce nu ştiu." Ştii ce i-au spus? Specialul încetă să se mai plimbe prin încăpere şi se

răsuci spre ea. I-au relatat, domnişoară, că o altă expediție era deja aici. Un alt soi de oameni ai spațiului - presupun că dintr-o altă constelație -cu totul diferiți.

Pentru o clipă, Thalia rămase cu ochii holbați la el, apoi clătină încet din cap.

– Crezi că Cicero este unul dintre *ei.*

– Domnişoară, spuse Specialul, sunt destul de sigur de asta. Lucrul acela pe care i l-am scos din ureche dovedeşte că nu provine din lumea aceasta, dar şi fără el, am o mulțime de probe.

Trase din nou scaunul şi se aşeză.

– Nu mă face să pierd vremea prefăcându-te că nu crezi, adăugă el.

Thalia scutură din cap. Cicero avea de gând să-mi spună, se gândi ea. Aproape că o şi facuse în dimineața asta, la plecare. Trebuie să se fi gândit că n-am să-l cred.

Dar l-aş fi crezut, oare?

– Atunci *ce* vor? întrebă ea.

Drept răspuns, Specialul scoase o altă fotografie. N-ar fi putut spune unde sau când fusese făcută. Îl înfățişa pe Cicero, în hainele unui docher vorbind cu un alt bărbat, îmbrăcat la fel. Ar fi putut fi fratele lui Cicero, deşi trăsăturile sale erau mai dure, iar părul nu-i era atât de decolorat, în nici un caz, însă păreau a fi din aceeaşi parte a lumii, indiferent care ar fi fost aceea.

– L-ai mai văzut pe acest bărbat până acum? spuse Specialul.

– Niciodată, răspunse Thalia.

– Se prezintă drept Philip Marius, o lămuri Specialul. O lucrătură destul de murdară. Este sabotor şi anarhist, între altele. Purtătorii de cuvânt ai mişcării docherilor, oameni precum Maspero şi Coser sunt cei care apar prin ziare, însă băiatul nostru, Marius, aranjează lucrurile. Eşti sigură că nu l-ai mai văzut?

– Sunt sigură. Specialul oftă.

– Ei bine, domnişoară, domnii Marginalei *ar putea* fi pe cale să ne ia pe toți în sclavie, în cele din urmă, însă sunt oameni de afaceri. După standardele acestei categorii, au fost destul de amicali, negociind direct cu Senatul, oferind statului, din când în când, tot felul de informații ciudate. Bătu cu degetul în fotografia lui Cicero şi a anarhistului Marius. Însă cei din trupa profesorului tău au fost mai puțin politicoşi. Ne supra-veghează de zece ani şi mai bine, fără să catadicsească să se prezinte; de cinci ani se află printre noi, în secret, stârnind

tulburări de stradă, corupându-i pe săracii noştri şi pe tineri. Infiltrându-se în uzine, spitale, biserici şi... universități.

– Predarea economiei politice copiilor aristocrației nu se prea poate considera drept *coruperea tineretului,* comentă Thalia. Iar dacă ar fi aşa, atunci ar fi vinovată de asta întreaga facultate.

Specialul zâmbi înțelegător.

– Deocamdată, putem lăsa de-o parte viața privată a pro-fesorului, şi a ta la fel, zise el. Însă nu asta-i ceea ce nu m-a lăsat pe mine să dorm nopți în şir - şi ceea ce-am vrut să aflu de le tine - este gândul că profesorul tău şi prietenul său, Marius, precum şi restul amicilor lor, s-ar putea să lucreze *împreună* cu domnul Macleane şi ai lui. Jucând la ambele capete împotriva centrului, înțelegi, adică împotriva noastră.

– Şi au făcut-o? întrebă Thalia.

– Asta aş vrea să ştiu, domnişoară, zise clătinând din cap. Însă nu cred aşa ceva. Consider opiniile dumitale despre caracterul Doctorului Cicero ciudat de persuasive. S-ar putea să fie un mincinos, un criminal - rostise cuvântul cu încetineală, peste strâmbătura Thaliei - şi un simpatizant al anarhiştilor, un spion de pe altă planetă, însă nu este un capitalist. În afară de asta..

În uşă se auzi o bătaie timidă.

– Intră, spuse Specialul iritat.

Îşi făcu apariția un gardian al închisorii, în uniformă.

– Duba-i pregătită, domnule, anunță el.

– Bine, zise Specialul. Vin imediat.

– Da, domnule. Uşa se închise.

Specialul adună fotografiile şi le puse înapoi în dosar, apoi băgă dosarul în geantă şi se ridică.

– Şi în afară de asta? insistă Thalia.

– Poftim?

– În afară de ce? făcu ea. Care-i celălalt motiv pentru care nu crezi că prietenii lui Cicero şi această Corporație Marginală nu sunt mână-n mână.

– Ah, da. Specialul ciocăni în uşă, iar gardianul o deschise. Ei bine, domnişoară, între arestarea tânărului tău domn şi a câtorva dintre prietenii săi, aranjarea unei mici ciocniri în fața birourilor din Oraş ale Marginalei şi câteva alte elemente de abatere a atenției... Presupunând că n-au înscenat asta special

pentru noi, se pare că avem două tabere care au tot tras una în alta în ultima oră şi jumătate.

Îşi ridică pălăria înaintea Thaliei.

– Mulțam, domnişoară, mai zise el şi ea auzi zgomotul cheii în broască în urma lui.

Gardienii îl conduceau pe Cicero cu greutate - din cauza cătuşelor şi a lanțurilor de la picioare - prin coridoarele înguste-şi pe cele câteva serii de trepte în jos. Încercă să numere treptele şi să-şi amintească înălțimea închisorii Alicata, însă totul i se învârtejea în cap. Îi stăruia în fața ochilor frontonul Casei Trilisser şi tot număra treptele scării în spirală ce ducea la apartamentul său. Urechea îi sângera iarăşi, dar cu mâinile legate nu putea face nimic.

Ajunseră la o cale de acces acoperită, atât de lungă şi întu-necată încât părea să fie subterană. Ambele capete ale pasajului boltit erau străjuite de câte-o perdea de apă de ploaie, iar lumina zilei filtrată printre ele era verzui cenuşie, mohorâtă.

Afară aştepta o dubă fără ferestre, fără nici un semn. Spe-cialul ocupă loc în față, lângă şofer. Gadienii îl împinseră pe Cicero în spate, şi urcară după el. Nu era chiar surprins să vadă deja ocupată banca din compartimentul de vizavi, iar acolo, prăbuşit între doi gardieni care-l încadrau, pe Marius. Arăta destul de rău. Spre deosebire de Cicero, aflat încă în robele lui universitare, pe care le purta când fusese arestat, Marius era îmbrăcat în salopeta verde, uniforma închisorii, cu plas-turi pe piele, mânjit de sânge, iar unele pete erau proaspete. Ochiul şi urechea dreaptă erau acoperite cu bandaje însângerate, toată partea dreaptă a feței era şi ea năclăită, iar pe piept se vedeau urme de sânge închegat şi vomă. Cicero n-ar fi putut pune mâna-n foc că era conştient.

Motorul porni, iar duba se puse în mişcare hurducănin-du-se. Pentru un scurt moment, pe acoperiş se auzi răpăitul ploii, dar duba se opri din nou; uşile fură deschise, iar Cicero aruncă o ocheadă spre o curte lată, împrejmuită de ziduri înalte, dominată de turnuri. Apoi câmpul său vizual fu blocat, din nou, de Special şi de doi gardieni, îmbrăcați în cape roşii, înarmați cu carabine. Unul dintre ei avea un carnet şi ceva de scris.

– Deținutul numărul 91264, alias Philip Marius, spuse el. Specialul făcu un gest spre Marius, iar gardianul privi în sus, notând ceva în carnet. Deținutul 91186, alias Alexander Cicero. Gardianul din dreapta lui Cicero îl apucă de

mâinile încătuşate şi le ridică. Cel cu carnețelul mai notă ceva.

– Transferat de la închisoarea Alicata la închisoarea Imaz, spuse Specialul.

– Aşa scrie şi aici, făcu gardianul cu carnețelul. Rupse o foaie şi i-o întinse Specialului. Poftiți.

– Mulțam, zise Specialul.

Închiseră din nou uşa, iar duba se puse în mişcare. Furtuna se întețise, Cicero putea auzi cum vântul şuiera peste acoperişul dubei, azvârlind valuri de ploaie pe lateral, cu sunet de pietricele. Între vânt şi starea drumului, pusă în evidență prin zgâlțâiturile scaunului şi protestele suspensiei, aproape că se aştepta ca duba să se răstoarne dintr-o clipă în alta. Era un aer închis şi fierbinte şi realiză că-i era greu să respire.

Imaz Alicata era o închisoare obişnuită, pentru delinc-venți obişnuiți. Imaz era locul unde-i duceau pe criminalii periculoşi, pe cei care încercaseră să evadeze şi pe acei deți-nuți politici ai căror aliați sau susținători se presupunea că ar încerca să-i elibereze. Bănuia că lui i se puteau aplica toate cele trei categorii.

Dar cum îi duceau pe oameni la Imaz? Ştia că închisoarea se afla pe o insulă şi era construită între zidurile unei vechi fortărețe medievale de pe malul mării. Valurile stârnite de se-zonul furtunilor măturau golful insulei, amplificate de țărmu-rile înalte, conturate ca o pâlnie, ajungeau adesea şi la cincizeci de metri înălțime. Nici o ambarcațiune nu putea rezista în apele acelea şi numai un smintit curajos s-ar fi putut încrede în dirijabilele şubrede, experimentale, de pe Salome. În mod sigur nici poliția şi nici chiar Specialii nu dispuneau de vreunul.

Deplasarea dubei părea să aibă un traseu ascendent, pe dealuri, nu spre port în jos. Poate că nu erau duşi la Imaz, de fapt, nu direct acolo.

Duba se opri şi Cicero auzi o conversație înăbuşită dinspre cabină. Urmă zăngănitul metalic al unei porți deschise, iar duba se smuci, punându-se în mişcare, dar nu pentru multă vreme. Vântul se domoli, iar răpăitul ploii pe acoperiş încetă când in-trară într-un tunel sau garaj. Unde se aflau?

Uşile se deschiseră într-un spațiu întunecos, în care zăngănea ceva, cu miros de maşinării şi de furtună. Gardienii îl scoaseră pe Marius, iar unul dintre ei îi spuse lui Cicero:

– Ieşi!

Se aflau sub un vast acoperiş metalic, susținut de piloni de oțel. Erau pe

coama dealurilor înalte de pe țărmul sudic al re-giunii interioare litorale, privind direct în furtună. Departe, în larg, peste valurile cu coama înspumată, verzicenuşii, stânca colturo asa a Imazului se ivea dintre norii întunecati, biciuiti de vânt, ca prova unui vas de război ieşit din cețuri.

Patru cabluri, subțiri ca firul plasei de păianjen, două sus şi douăjos, se întindeau spre ei. Spre capătul celălalt dispăreau în ploaie, invizibile, însă, văzute de aproape, erau de oțel şi groase cât brațul unui om. În apropierea dubei, sub acoperişul metalic, se afla o maşinărie uriaşă, cu roți dințate de statul unui om, scripeți şi, zăngănind, un motor cu aburi. Trăgea cablurile superioare, în timp ce cablurile de jos se derulau. Privi din nou în miezul furtunii şi văzu o cabină, suspendată între cabluri, înaintând lent spre ei. Pe Cicero îl copleşi, brusc, amețeala.

Specialul îi surprinse privirea şi zâmbi.

– Ne descurcăm cu înălțimile, nu-i aşa, profesore? Cicero nu-i răspunse.

Cabina era de mărimea unui vagon de tren, cu un contur vag aerodinamic, cu colțurile rotunjite şi părțile laterale bom-bate cu plăci metalice nituite, năpădite de rugină. În afară de asta, se legăna periculos de mult pe când se apropia de țărm, trăgând cablurile înainte şi-napoi, iar Cicero putea auzi vântul şuierând pe lângă carcasa metalică a cabinei. Zgomotul se potoli când cabina ajunse sub tendă şi se opri brusc. O trapă se deschise în jos, devenind o scară scurtă, iar din interior ieşiră doi gardieni, amândoi în pelerine de ploaie şi înarmați cu pistoale automate de calibru mare.

Specialul îşi prezentă documentele şi, după o scurtă exa-minare a lor, gardienii se dădură respectuoşi la o parte.

– După dumneata, profesore, făcu Specialul. Gardienii de la Alicata îl împinseră pe Cicero în sus pe trepte şi apoi în cabină. Interiorul era iluminat de un şir de becuri incandescente aflate în colivii de sârmă, fixate pe tavan, înăuntru se mai aflau patru gardieni şi câteva banchete de oțel. Ferestrele cabinei erau zăbrelite bine.

Marius fu adus înăuntru pe o targa şi aşezat la capătul celălalt al cabinei. Cicero fu predat gardienilor de la Imaz şi forțat să se aşeze. Îi legară lanțuri de cătuşe şi de glezne, trecându-le prin belciugele de fier fixate de podea, sub banchetă.

Specialul urcă, urmat de doi dintre gardienii Imazului, care ridicară uşa şi

o ferecară. Cabina se puse în mişcare cu o smucitură, iar şuieratul vântului deveni imediat un urlet ascuțit.

– A fost vreme, începu Specialul, luând loc pe bancheta de vizavi de Cicero, când Imaz era izolat de restul lumii cam zece săptămâni pe an. Vechii regi obişnuiau să se adune acolo, în timpul războaielor. Senatului i-au trebuit patru ani să-i scoată de acolo, în timpul Reunificării. Chestia asta, ciocăni în banchetă, a fost instalată cu treizeci de ani în urmă, după ce nişte deținuți răzvrătiți au incendiat depozitul de grâne, în timpul sezonului furtunilor. Majoritatea gardienilor au scăpat, refugiați în fortăreață, cu propriile lor rezerve. Când primele bărci au putut să ajungă acolo, la sfârşitul iernii, doar un deținut din douăzeci mai era în viață. Dar nici nu mai rămăseseră prea multe cadavre, încheie cu un zâmbet sardonic.

Cicero îşi întoarse capul şi închise ochii. Cabina plonja rapid - cablurile se zgâlțâiau destul de tare -, apoi tot săltă şi se zgâlțâi după cum o aruncă furtuna. Stomacul lui Cicero se revoltă, iar el îşi dădu dintr-odată seama de ce banchetele erau doar metal, fără nimic altceva: aşa puteau fi curățate mai uşor. Îşi deschise din nou ochii, ceea ce era un pas înainte. Spre necazul lui, Specialul arăta de-a dreptul încântat; parcă ar fi fost aşezat pe terasa unei cafenele din parc, într-o zi însorită de primăvară.

Gardienii în uniformă erau cam verzi la fată. Cicero încercă să estimeze şansele pe care le avea, dacă ar fi încercat să-l dezarmeze pe unul dintre ei şi să folosească arma împotriva ce-lorlalți; dacă n-ar fi avut cătuşele şi lanțurile de la picioare, ar fi fost o şansă din trei, însă belciugele care fixau lanțurile erau destul de solid prinse.

Specialul îi surprinse privirea şi zâmbi, iar Cicero avu impresia neplăcută că-i citea gândurile.

Apoi cabina se opri brusc şi Specialul împreună cu cei şase gardieni se împrăştiară pe podea. Numai lanțurile arestaților îi împiedicară să fie şi ei azvârliți de pe banchete. Luminile se stinseră, iar urletele vântului crescură în intensitate.

– Ce mama dracului, gemu Specialul, ridicându-se. Se întâmplă des asta?

– Nu, domnule, zise unul dintre gardienii de la Imaz.

– Ne-am oprit, comentă altul, privind pe geam.

Aşa era. Nu numai că încetaseră să mai avanseze către insulă, dar

legănatul ce le provoca rău de mare se oprise şi el.

– Aprindeți lumina de avarie, ordonă Specialul. Anunțați stația şi aflați ce naiba s-a întâmplat.

Un gardian deschise un dulăpior aflat sub una dintre banchete şi scoase o lampăde semnalizare, alimentatăde labaterii. Se duse la capătul celălalt al cabinei, uitându-se înapoi spre țărm, şi aprinse lampa în perdeaua de apă a ploii.

– E groaznic de întuneric afară, domnule, zise el nesigur şi se răsuci. Nu ştiu dacă...

Fereastra din spatele lui făcu implozie, aruncându-l la podea, țăndări de geam şi fragmente de metal invadând spațiul din interiorul cabinei. În acelaşi moment ceva - de fapt, mai multe lucruri loviră părțile laterale ale cabinei, iar uşa zbură în afară, smulsă din țâțâni.

Specialul urlă ceva, cuvintele erau imposibil de înțeles prin urletul subit al vântului şi valurilor, iar cabina fu scăldată într-o străfulgerare albă în timp ce el trase un foc pe deasupra capu-lui gardianului căzut. Glonțul lovise ceva în afara câmpului vizual al lui Cicero şi ricoşa, spulberând încă un geam.

– LA PODEA! Bubui vocea amplificată a unei femei, o voce din Comunitate.

Cicero făcu tot ce-i stătea în putință, aplecându-se peste mâi-nile sale încătuşate. Apoi auzi pocnetele inhibatoarelor electrostatice şi, cum unul dintre gardieni deschise focul cu automatul, în flăcările de la gura țevii Cicero întrevăzu silueta translucidă a unuia dintre misionarii Organizației, camuflajul optic al costumului neputând ține pasul prea bine cu modificările rapide ale iluminatului din interiorul cabinei. Silueta se prăbuşi sub ploaia de gloanțe, însă altele năvăliră pe uşă şi pe ferestrele devastate. Într-o clipită, toți gardienii căzură la podea, iar agenții, patru - bărbați şi femei - îşi decuplară camuflajul, iar costumele reveniră la culoarea lor strălucitoare.

Misionarul căzut, cu un costum de un verde deschis, îşi re-veni şi îngenunche înaintea lui Cicero. Scoase un instrument şi, într-o clipită, buloanele care asiguraseră lanțurile lui începură să fumege şi se înroşiră.

Misionarul îşi ridică masca pentru a dezvălui un chip întunecat, bărbos.

– Lucius, făcu Cicero.

– Eşti bine? întrebă bărbatul.

Fără să mai aştepte răspunsul, extrase un scanner medical şi-l verifică pe Cicero din cap până-n picioare.

– Sunt în regulă, zise Cicero. Vezi de Marius. Lucius zâmbi.

– Nu eşti deloc bine, comentă el, dar ai să faci faţă. Se duse în spate, să-l examineze pe Marius.

Un costum de un galben ţipător se dovedi a-i aparţine Liviei, într-o dispoziţie foarte nefericită.

– Ne-ai cam facut să alergăm, zise.

– Prin forţa împrejurărilor, răspunse Cicero. Ceilalţi sunt în regulă?

– Toţi cei din Thyantira şi Arhipelag au plecat, rosti Livia. Am recuperat-o pe Megaera de pe acoperişul unui spital şi pe Cassia din port. Dar Solon e mort, împuşcat pentru că s-a opus arestării. Nu ştiu nimic de Mus şi de ceilalţi din sud-est; una dintre celelalte nave de desant trebuia să meargă după ei.

Cicero încercă să-şi reamintească faţa lui Solon şi desco-peri că nu putea, deşi toţi misionarii se antrenaseră împreună mare parte din cei cinci ani subiectivi. Solon, mic de statură, înzestrat cu un acut simţ al scandalului, care l-a ajutat atât de bine în acoperirea lui ca jurnalist de investigaţie. Era tot ce-şi amintea.

Livia îşi coborî privirea spre display-ul de la încheietură.

– Haide, *Echitate* vine să ne recupereze. Avem douăzeci de minute, nu mai mult. Se întoarse şi-i vorbi cuiva din afară: aruncaţi corzile de siguranţă.

„Nu-i pot lăsa să mă ia de aici", se gândi Cicero.

Deşi ar fi vrut cu disperare să se odihnească, săîngăduie să fie dus pe sus până la *Echitate,* ca un prunc obosit, dus acasă de la o petrecere, nu-şi putea permite asta. Işi dădu seama, deşi era ceva teribil de greu de imaginat, că în drum spre camerele de interogatoriu de la Imaz i-ar fi fost mult mai bine. Cel puţin de acolo avea o şansă să se întoarcă pe Travallese, să-i ajute pe cei din Salome să reziste în faţa negustorilor; ar mai fi avut o şansă de a o revedea pe Thalia.

Se ridică brusc.

– Livia, trebuie să mă întorc în oraş. Livia se răsuci spre el.

– Glumeşti. *Solidaritatea* a fost *distrusă,* Cicero. Am pierdut urma navei negustorilor; au trimis înspre noi vreo cinci sute de ţinte false şi interceptori robotizaţi, iar *Echitate* se luptă să scape de ei chiar în acest moment, încercând să se pună pe poziţie ca să ne recupereze. Părăsim acest sistem, Cicero, Organizaţia pleacă, întări şi privi din nou spre display. Mai avem optsprezece

minute.

Adăugă, ridicând vocea:

– Lucius, îl putem urni de-acolo? Marius răspunse chiar el.

– Pot merge. Să ne cărăm naibii de-aici.

– Corect.

Livia se îndreptă spre uşă şi privi în sus, prin ploaie.

– Livia, începu Cicero.

– Ne certăm în nava de desant, dacă vrei, i-o întoarse.

O coardă de siguranță coborî până la ei. Livia o prinse şi o ataşă de costum. Urmă coconul hamului de recuperare, pe care-l asigură de una dintre balustrade.

– Poftim, făcu ea şi se dădu la o parte.

Cicero auzi elicele navei de desant accelerând şi gemând pe când se luptau să mențină aparatul în aer şi să compenseze asaltul violent al vântului. Se deplasă cu grijă spre uşă, iar ploaia adusă de vânt îi muşcă obrajii. Carena navei era o suprafață netedă, cenuşie şi curbată deasupra capului său, iar trapa deschisă era strălucitoare şi ademenitoare, înconjurată de luminile albe de alarmă.

Privi în jos. Dedesubt - la capătul hăului - valurile mării agitate erau cenuşii-închis, mai întunecate decât carena desan-torului, cenuşii, cu o spumă verzuie pe creste. Într-o parte, stânca Imazului se înălța deasupra lor, mult mai sus şi mai aproape decât ar fi crezut. Pe partea cealaltă, țărmul se întindea ca o umbră alungită, iar când încercă să urmărească linia până acolo unde ar fi trebuit să înceapă arcul larg al golfului, unde ar fi trebuit să întrezărească un contur al oraşului, furtuna dizolvase totul.

– Marius, spuse el brusc, tu te duci primul. Marius şontâcăi spre uşă.

– Eşti sigur?

Cicero făcu semn din cap către hamurile de salvare.

– Pleacă! Eu... „nu mai vin", se pregătise să spună, însă vocea-i pieri.

Marius îi puse o mână pe umăr dând de înțeles că ştia.

– Noroc!

– Pleacă! făcu Cicero.

Marius îi zâmbi. Începuse să intre în hamul de salvare, apoi aruncă o privire spre ceva pe deasupra umerilor lui şi zâmbetul îi pieri.

– Jos! strigă, azvârlindu-l într-o parte. Cicero se împiedică şi căzu în cabină. Se auzi o împuşcătură mai puternică decât rafalele care răsunaseră în

cabină cu câteva minute mai devreme, iar când Cicero privi în sus, văzu că Specialul se ridicase într-un genunchi, cu pistolul ținut bine în ambele mâini. Privirea Specialului o întâlni pe a lui Cicero, iar pistolul se deplasă, şi el îşi văzu moartea cu ochii, într-un mic cerc de beznă.

Cicero rămase nemişcat.

Apoi încărcăturile paralizante îl loviră pe Special din trei părți, iar pistolul căzu dintre degetele inerte.

Lui Cicero îi trebui puțin până să se poată ridica în picioare, pentru că muşchii nu voiau să-l ajute.

Se întoarse să-i mulțumească lui Marius, însă nu mai găsi pe nimeni.

Când se duse la uşă şi privi afară, nu mai era nimeni nici acolo.

Doar luminile inutile ale desantorului, valurile înspumate şi ploaia.

Thalia nu mai ştia cât timp trecuse. Dormise o vreme, cu capul pe masă; scaunul nu era deloc confortabil, însă era mai comod decât betonul rece al podelei.

La un moment dat, luminile tremurară, iar pe hol se auziră glasuri ridicate, însă nu putu să distingă nici un cuvânt. Altă dată, un gardian în uniformă verde îi aduse o tavă cu un bol de supă de peşte, uleioasă, şi o ceaşcă de ceai rău la gust. Gar-dianul nu răspunsese nici uneia dintre întrebările Thaliei, nici măcar n-o privise în ochi.

Când uşa celulei se deschise, Thalia se aşteptă să-l vadă pe Special. În locul lui apărură doi gardieni înarmați şi un alt in-divid. Bărbatul era cam pe ultimii ani ai vârstei de mijloc şi, în pofida staturii sale - era mai degrabă scund - mergea gâr-bovit. Părul său, acolo unde nu era cărunt, avea o nuanță ciu-dată de galben, ca frunzele uscate. Purta un pardesiu de un cenuşiu mat, care nu semăna cu nimic din ce văzuse Thalia mai înainte, şi părea la fel de obosit ca şi ea.

Trecură câteva momente până să fie capabilă să recunoască în el pe bărbatul din fotografia Specialului, cel de pe treptele bibliotecii.

Gardienii ieşiră şi închiseră uşa în urma lor.

– Îmi pare rău pentru toate astea, zise bărbatul. Pronunția era clară, însă accentul era la fel de ciudat ca şi haina lui.

– Mănumesc Allen Macleane. Fac parte din Marginala LLC. Adăugă un gest ciudat, ridicându-şi mâna dreaptă cu degetele lipite, iar palma perpendiculară cu

podeaua.

– Da, ştiu. Iar asta să însemne că ați câştigat? Macleane se împurpură la față, iar mâna-i căzu lângă corp.

Clătină din cap.

– Vă supărați dacă mă aşez?

Fără nici un cuvânt, Thalia făcu semn spre celălalt scaun, iar Maclean îl luă.

– Multumesc!

Îşi lăsă privirea în jos un moment, timp în care schiță cu degetele un model pe masă.

– Am aflat că prietenul dumneavoastră, Cicero, a fost salvat, zise ridicând capul. Am crezut că ați vrea să aflați. Oamenii lui au atacat cabina care-l transporta spre Imaz.

Thaliei îi sări inima-n piept.

– Să însemne că... începu ea.

– Să însemne că au câştigat *ei?* făcu Macleane. Nu chiar. Le-am distrus una dintre nave, iar cealaltă este pe fugă. Acum sunt dincolo de orbita lui Herodias şi accelerează la doi G. Nu se mai întorc prea curând, zise şi oftă. Dar asta nu însemnă că am câştigat noi. Nava noastră, singura noastră navă, este avariată, poate chiar distrusă; suntem blocați aici. Fără navă, nu avem nici o cale de a-i contacta pe ai noştri şi, oricum, sunt prea departe pentru a ne ajuta. Tot ce mai avem pe orbită sunt maşinării pe care nu le putem controla. Toți cei care au fost la bordul navei sunt morți; propriul meu frate se află printre ei.

– Îmi pare rău, spuse Thalia.

Însă de-abia dacă mai asculta; se gândea la distanțele dintre stele şi la nouateorie a profesorului Semard, despre lumină şi timp.

„Oh, Cicero, iubitule."

Îi veni în minte că se putea foarte bine ca şi el să fie mort, iar asta însemna că nu se va mai întoarce niciodată.

Apoi se gândi: nu, nu înseamnă nici pe departe aşa ceva. Înseamnă că trăieşte, e undeva, departe, iar dacă vor continua să gonească, va trăi, astfel că atunci când eu voi fi bătrână şi n-am să-mi mai pot aminti chipul său, el va rămâne tânăr, conservat de scurgerea lentă a timpului, ca în chihlimbar, departe, printre stele, căutând lumina.

Iar acesta era un motiv suficient pentru a fi mulţumită, pentru a continua.

Îşi dădu seama că pe obraji i se prelingeau lacrimi. „Trebuie să mă adun, se gândi ea. Omul acesta va crede că plâng după frate-său."

Însă privind spre chipul brăzdat al lui Allen Macleane îşi dădu seama că era prea deştept pentru asta.

– Amândoi am pierdut, rosti el cu blândeţe. *Voi aţi câştigat,* nu vă daţi seama? Voi, cei din Salome, aţi învins.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Am venit aici gândindu-ne că sunteţi doar o adunătură de barbari. Primitivi. Sunt sigur că Organizaţia - oamenii amicului dumneavoastră, Cicero - a avut aceleaşi convingeri. Vedeţi, nu v-am luat în serios. Când ai voştri, mă refer la gu-vernul din Travallese, au luat măsuri împotriva noastră, ne-am închipuit că Organizaţia se află în spatele acţiunii, tot aşa cum şi ei au presupus că noi suntem la originea acţiunilor împotriva lor, continuă zâmbind. Şi noi, şi ei, ne supravegheam cu atâta intensitate încât am uitat că mai este şi o a treia tabără implicată, *voi.* Ne-aţi manipulat cu mare artă pe unul împotriva celuilalt, iar noi habar n-am avut că făceaţi asta.

– Domnule Macleane, începu Thalia, nu fac parte din jocul dumneavoastră. Nu sunt nici măcar un pion. Sunt doar o spectatoare. N-am decât o idee foarte vagă despre ce vorbiţi.

– Îmi pare rău! Nu m-am referit la dumneavoastră, personal, însă ai voştri ne-au dus exact acolo unde au dorit. N-au mai rămas decât vreo douăzeci dintre ai noştri. Dacă vom supravieţui aici, vom fi la mila lor.

– Nu-i vorba de ai mei.

Thalia îşi înălţă mâinile încătuşate.

– Senatul din Travallese nu-i cunoscut pentru milostenia sa.

– Ştiu, spuse Macleane. Ne vor stoarce de tot ce avem. Istorie, geografie stelară, ştiinţele de bază. Tehnologie, armament, mai ales, construcţia de nave, ca să poată contracara următoarea expediţie extraterestră cu propriile lor mijloace. Dădu din cap. Ei nu înţeleg cu cine se pun.

– Nu sunt una de-a dumneavoastră. Nu sunt nici măcar din Travallese. Dacă Cicero vi s-a împotrivit, atunci şi eu o fac. Ce-are asta de-a face cu mine?

– Mi s-a spus că sunteţi bună la matematici.

– Sunt *uluitoare* la matematici. Macleane zâmbi.

– Ați accepta o ofertă de lucru?

Ca să-l poată urca la bordul desantorului trebuiseră să-l sedeze pe Cicero. Livia nu era deloc încântată de asta, pentru că mai târziu, fără nici o îndoială, vor fi probleme. Însă era clar că o luase razna, cerând să fie lăsat în vagonul avariat, chiar şi după ce localnicii îl împuşcaseră pe Marius.

Livia îşi verifică display-ul. Celelalte nave de desant, cu propriile lor încărcături de evacuați, țineau pasul. În urma lor, pe când flota de interceptoare robotizate a negustorilor şi ariergarda Organizației terminaseră cu anihilarea reciprocă, spectacolul* nebunesc al bombelor de fuziune şi exploziilor de antimaterie pierea şi el, după ce transformaseră noaptea de pe Salome în zi.

Nu se putea spune care dintre părți, dacă vreuna dintre ele supraviețuise, reuşise săînvingă acolo, însă nu mai conta; nici Livia, nici Galen nu mai voiau să-şi asume nici un risc şi acum erau decişi.

Lucius se apropie de ea după ce-l examinase pe Cicero, mişcându-se încet şi cu prudență sub forța accelerației gravitaționale.

– Se pune el pe picioare, spuse Livia. Lucius clătină din cap.

– Dar mă întreb cum va fi când se va trezi?

Livia nu-i răspunse, deşi se gândea: A naibii să fi fost dacă m-aş fi întors fără *nici unul* dintre ei.

Pe ecranul din fată, flama violetă a motoarelor *Echității* dispăru, iar nava interstelară îşi coborî câmpul de forță şi reduse motoarele pentru a permite navelor de desant s-o ajungă din urmă. Mai repede decât ar fi părut posibil, corpul întune-cat al navei se mări în fața lor; pentru un moment plutiră în derivă, dar apoi pilotul automat al desantorului porni ajutajele de corecție şi simțiră o smucitură şi se auzi un pocnet metalic când îi înşfăcară dispozitivele de fixare.

Apoi, accelerația se mări când motoarele navei interstelare intrară din nou în acțiune şi se avântară spre siguranța genunii cosmice.